

ERIN HUNTER

PISICILE
RĂZBOINICE
Foc și gheață
Cartea a II-a

Traducere din limba engleză de
Oana-Marina Badea



GLANURI

glanul tunetului

LIDER

STEA ALBASTRĂ – pisică gri-albăstruie, cu nuanțe argintii în jurul botului.

SEGUND

GHEARĂ DE TIGRU – motan mare, dungat, cafeniu, cu gheare neobișnuit de lungi

PISIGĂ-VRAGI

COLȚ GALBEN – pisică bătrână, de culoare cenușiu-închis, cu față lată, turtită, fostă membră a Clanului Umbrelor.

RĂZBOINICI

(motani și pisici fără pui)

VIFOR ALB – motan mare, alb.

UCENIC, LABĂ NISIPIE

DUNGĂ NEAGRĂ – motan dungat, cu blană scurtă gri și neagră.

UCENIC, LABĂ PĂMÂNTIE

COADĂ LUNGĂ – motan cu blana dungată, spălăcit, cu dungi negre.

UCENIC, LABĂ IUTE

VÂNT AGER – motan dungat, iute.

BLANĂ ALBASTRĂ – pisică cenușiu-deschis, cu ochi neobișnuit de albaștri.

BLANĂ DE ȘOARECE – pisică mică, maronie.

INIMĂ DE FOC – motan roșcat, chipeș.

UCENIC, LABĂ FUMURIE

DUNGĂ CENUȘIE – motan cenușiu, solid, cu blană lungă.

UCENIC, LABĂ DE FERIGĂ

UGENIGI

(mai mari de șase luni, pregătiți să devină războinici)

LABĂ NISIPIE – pisică roșcată, spălăcită.

LABĂ PĂMÂNTIE – motan dungat, cafeniu.

LABĂ IUTE – motan alb-negru.

LABĂ FUMURIE – pisică cenușiu-închis.

LABĂ DE FERIGĂ – motan dungat, cafeniu-auriu.

REGINE

(pisici care se pregătesc să nască sau îngrijesc pui)

BLANĂ DE ZĂPADĂ – blană albă frumoasă și ochi albaștri.

FAȚĂ DUNGATĂ – pisică frumușică, în dungi.

FLOARE AURIE – pisică cu blana roșcată, deschisă la culoare.

COADĂ PESTRIȚĂ – pisică dungată, deschisă la culoare, cea mai bătrână regină.

BĂTRÂNI

(foști războinici și regine, retrași)

JUMA DE COADĂ – motan mare, în dungi, cu blana cafenie, fără o bucată din coadă.

URECHIUȘĂ – motan cenușiu, cu urechile foarte mici. Cel mai bătrân motan din Clanul Tunetului.

ZDREANȚĂ – motan mic, alb-negru, cu blana zdrențuită.

CHIOARA – pisică cenușie, deschisă la culoare, cea mai bătrână pisică din Clanul Tunetului. Aproape oarbă și surdă.

COADĂ TĂRCATĂ – pisică, odinioară dragălașă, tărcată, cu pete negre și galbene.

Clanul umbrelor

LIDER

BLANĂ ÎNTUNECATĂ – motan bătrân, negru.

SEGUND

BLANĂ PLUMBURIE – motan slab, cenușiu.

PISIGĂ-VRAGI

MUCEA – motan mic, alb-cenușiu.

RĂZBOINIGI

CODIȚĂ – motan dungat, maroniu.

UCENIC, LABĂ MARONIE

LABĂ UDĂ – motan dungat, cenușiu.

UCENIC, LABĂ DE STEJAR

NOURAȘ – motan dungat, foarte mic.

REGINE

NOR DE ZORI – pisică mică, dungată.

FLOARE ÎNTUNECATĂ – pisică neagră.

MAC ÎNALT – pisică dungată, maroniu-deschis, cu picioare lungi.

BĂTRÂNI

CENUȘICĂ – motan slab, cenușiu.

glanul vântului

LIDER

STEA ÎNALTĂ – motan alb – negru, cu o coadă foarte lungă.

SEGUND

ȘCHiopUL – motan brun-roșcat.

PISIGĂ-VRAGI

FAȚĂ DE COPAC – motan maroniu, cu coada scurtă.

RĂZBOINIGI

GHEARĂ DE NĂMOL – motan pestrît, maroniu-închis.

UCENIC, LABĂ PALMATĂ

URECHE SFÂȘIATĂ – motan dungat.

UCENIC, LABĂ SPRINTENĂ

MUSTĂCIOARĂ – motan tânăr, dungat, cafeniu.

UCENIC, LABĂ ALBĂ

REGINE

LABĂ FUMURIE – regină cenușie.

FLOAREA ZORILOR – regină tărcată.

glanul pământului

LIDER

STEA ÎNCOVOIATĂ – motan uriaș, dungat, de culoare deschisă, cu o falcă strâmbă.

SEGUND

BLANĂ DE LEOPARD – pisică dungată, aurie, cu pete neobișnuite.

PISIGĂ-VRAGI

BLANĂ DE NĂMOL – motan maroniu deschis, cu părul lung.

RĂZBOINIGI

GHEARĂ NEAGRĂ – motan fumuriu spre negru.

UCENIC, LABĂ GREU

BLANĂ DE PIATRĂ – motan cenușiu, cu răni de luptă la urechi.

UCENIC, LABĂ UMBROASĂ

BURTĂ ZGOMOTOASĂ – motan cafeniu-închis.

UCENIC, LABĂ ARGINTIE

PÂRÂU ARGINTIU – pisică tărcată, argintie, zveltă, foarte frumoșică.

GHEARĂ ALBĂ – războinic închis la culoare.

pisici din afara clanurilor

PATĂ – pisoi alb-negru, durduliu și prietenos, care trăiește într-o casă de la marginea pădurii.

ARPACAȘ – motan alb-negru, care trăiește la o fermă din apropierea pădurii.

STEA CĂZĂTOARE – motan cu blana în dungi, de culoare brun-închis, cu blana lungă, fostul lider al Clanului Umbrelor.

PICIOR NEGRU – motan mare, alb, cu labe uriașe, negre ca tăciunele, fostul secund al Clanului Umbrelor.

FAȚĂ ZGÂRIATĂ – motan cafeniu, cu semne de luptă.

BOLOVAN – motan dungat, argintiu.

LABĂ NEAGRĂ – motan negru, zvelt, cu vârful cozii alb.

PRINȚESA – pisică dungată, cafeniu-deschis, cu pieptul și labele albe – o pisică de casă.

NORIȘOR – primul pui al Prințesei; pisoi alb, cu blana lungă.



PROLOG

Flăcări portocalii mușcau din aerul rece, aruncând scântei către cerul nopții. Lumina focului licărea pe un teren gol, cu iarbă uscată, transformându-i în siluete pe Două-Picioare care stăteau ghemuiți acolo.

În depărtare apărură două lumini albe, anunțând apropierea unui monstru. Trecu cu mare zgomot pe o Cale a Tunetului care se ridica spre cer, îmbâcsind aerul cu fumul său urât mirositor.

O pisică se mișcă la marginea terenului, iar ochii îi scânteiară în întuneric. Urechile ciulite îi zvâcniră, apoi se lăsară pe spate, din cauza zgomotului. Fu urmată de mai multe pisici, care înaintau, una câte una, prin iarba murdară. Își țineau coada în jos și adulmecau aerul îmbâcsit, strâmbând din nas.

— Dacă ne văd Două-Picioare? șuieră una dintre pisici.

Îi răspunse un motan mare, ai cărui ochi, ca niște discuri de chihlimbar, reflectau lumina focului.

— N-o să ne zărească. Ei nu văd bine noaptea.

Pe măsură ce înainta, flăcările luminau blana alb cu negru de pe umerii săi puternici. Își ținea coada lungă drept în sus, în semn de încurajare pentru Clanul său.

Însă celelalte pisici se lăsau cât mai aproape de pământ, tremurând. Era un loc tare ciudat. Zgomotul monștrilor le deranja perii sensibili de pe urechi, iar duhoarea insuportabilă le înțepa nările.

— Stea Înaltă? mieună o regină cenușie, dând agitată din coadă. De ce am venit *aici*?

Motanul alb-negru se întoarse către pisică.

— Am fost alungați din orice loc în care am încercat să ne stabilim, Labă Fumurie. Poate că aici o să avem puțină liniște, mieună el.

— Liniște? Aici? repetă Labă Fumurie, nevenindu-i să creadă. Își trase puiul către ea și îl adăposti sub burta sa. În apropiere de foc și de monștri? Puii mei n-o să fie în siguranță!

— Dar nici acasă nu eram în siguranță, miorlăi o altă voce.

Un motan negru își făcu loc până în față, schiopătând pronunțat din cauza unei labe sucite. Se uită fix în ochii de chihlimbar ai lui Stea Înaltă.

— N-am putut să-i protejăm de Clanul Umbrelor, scuipă el. Nici măcar în propria noastră tabără!

Unele dintre pisici scoaseră urlete de neliniște, când își amintiră de lupta groaznică în urma căreia fuseseră alungați din casa lor, din ținutul muntos, de la marginea pădurii. Un ucenic tânăr începu să se tânguiască:

— S-ar putea ca Stea Căzătoare și războinicii lui să fie încă pe urmele noastre!

Plânsetul îi atrase atenția unuia dintre Două-Picioare strânși în jurul focului. Acesta se ridică, șovăind, și încercă

să pătrundă întunericul cu privirea. Imediat, pisicile tăcuseră și se lăsară și mai jos; chiar și Stea Înaltă își coborî coada. Două-Picioare strigă către întuneric și aruncă ceva înspre ei. Proiectilul zbură pe deasupra lor și explodează la impactul cu Calea Tunetului, din spatele lor.

Labă Fumurie se cutremură când un ciob îi zgârie umărul, dar nu scoase niciun sunet, ci doar își încolăci trupul în jurul puiului său înspăimântat.

— Rămâneți jos! șuieră Stea Înaltă.

Două-Picioare de lângă foc scuipe pe pământ, apoi se așează din nou.

Pisicile așteptară câteva clipe, după care Stea Înaltă se ridică din nou.

Și Labă Fumurie se ridică în picioare, tresărind din cauza noii dureri de la umăr.

— Stea Înaltă, mi-e teamă că nu suntem în siguranță aici. Și ce-o să mâncăm? Nu simt miros de pradă.

Stea Înaltă își întinse gâtul și își rezemă ușor botul pe capul reginei.

— Știu că vă e foame, mieună el. Dar o să fim mai în siguranță aici decât în fostul nostru teritoriu, sau decât pe câmpurile și în pădurile care țin de Două-Picioare. Nu simt miros de câini, iar acești Două-Picioare abia dacă pot sta drepti.

Se întoarse către motanul negru, cu laba răsucită.

— Șchiopule, ia-l pe Mustăcioară și vedeți dacă găsiți ceva de mâncat! ordonă el. Unde sunt Două-Picioare, trebuie să fie și șobolani.

— Șobolani? scuipe Labă Fumurie, pe măsură ce Șchiopul și un motănel dungat, maroniu se îndepărtau. Nu sunt cu nimic mai buni decât leșurile pentru ciori!

— Mai taci! șuieră o pisică tărcată de lângă ea. Mai bine mâncăm carne de șobolan decât să murim de foame!

Labă Fumurie se încruntă și lăasă capul în jos, ca să-și lingă puiul în spatele urechilor.

— Trebuie să găsim un loc nou în care să ne stabilim, Labă Fumurie.

Pisica tărcată continuă cu blândețe:

— Floarea Zorilor trebuie să se odihnească și să mănânce. O să nască în curând. Trebuie să își recapete forțele.

Silueta zveltă a Șchiopului și cea a lui Mustăcioară apărură deodată, din întuneric.

— Ai avut dreptate, Stea Înaltă! strigă Șchiopul. Simt miros de șobolani peste tot, și cred că am găsit și un loc unde ne putem adăposti.

— Arată-ne! îi ordonă Stea Înaltă, adunând restul Clanului în urma sa, cu o mișcare din coadă.

Pisicile traversară cu grijă terenul sterp, urmându-l pe Șchiopul. Acesta îi conduse către Calea Tunetului cea ridicată către cer, iar lumina focului le proiecta umbrele pe picioarele sale imense, din piatră. Un monstru trecu pe deasupra lor, iar pământul se cutremură. Dar chiar și cel mai mic dintre pisoi simțea că trebuie să facă liniște, așa că tremură fără să scoată vreun sunet.

— Aici, mieună Șchiopul, oprindu-se lângă o gaură rotundă, cam la înălțimea a două pisici.

Un tunel întunecat cobora în adâncurile pământului. Prin el curgea un șuvoi neîntrerupt de apă.

— Apa e bună de băut, adăugă Șchiopul. O să ne putem adăpa din ea.

— O să avem etichete ude zi și noapte! se plânse Labă Fumurie.

— Am fost înăuntru, îi spuse motanul negru. E un loc mai departe de șuvoiul de apă. Cel puțin o să fim feriți de Două-Picioare și de monștri.